

Prológus

Két köpönyeges alaknak nem sok oka lehet egy késői éjszakai találkozára.

Nem túl meglepő módon ezen okok felsorolása éppoly rövidke, mint amilyen illetlen.

Egyesek számára ez az ok a szerelem. Ám a többségnek a vágyakozás.

Vágyakozás a pénz után. Valami elérendő cél után. Vagy a bosszú után.

Ám az is megeshet, hogy ezeket a vágyakat a szerelem gerjeszti. Vagy még inkább annak elvesztése.

Bár ez utóbbi furcsa ellentmondás a ritkább esetek közé tartozik, ennek ellenére nem kevésbé tragikus.

Egy férfi a falat támasztja, az arcára kiülő rendíthetetlen nyugalmat elnyeli a csuklyája mélye.

Már jó pár perc telt el, és mostanra kezdi elérni a türelmetlenség hirtelen hulláma. Köpönyegbe burkolt vállára egyre nagyobb súllyal nehezednek a bizalmatlan pillantások. A csuklya alatt ugyanis az elméje torkaszakadtából üvölti neki, hogy vigye végig, amibe belevágott, hangos ordítása pedig következetesen nyomja el azt a sokkal gyengédebb unszólást, ami arra

biztatja, hogy távozzon. Ebbe a hangba belesajdul a szíve. Ám ő mégis egyre elszántabban dől a falnak, mintha csak ide akarná horgonyozni magát, ebbe a pillanatba, mielőtt óhatatlanul is magával rántanák a következmények.

Holdfény szüremkedik át a sikátor omladozó kőfalainak repedései között. A férfit ez valami érthetetlen oknál fogva elbizonytalanítja, úgy érzi, mintha sápadt ujjak araszolnának felé.

Hát igen, sokkal jobban kedveli a napot, mint annak hátborzongató ellenpárját.

A köpönyeges férfi váratlanul felegyenesedik, amikor megpillantja a felé közeledő árnyat. Az alak megáll előtte, és átalakul valami sokkal kézzelfoghatóbbá, valami sokkal halandóbbá. Csak állnak, feltehetőleg szemtől szemben, bár csuklyájuknak köszönhetően egyetlen arcvonásukat sem lehet kivenni.

– Tisztában vagy vele, mit kell tenned, ugye?

A most érkezett árnyfigura hangja testes és lágy, mint az arany. Megvan az a képessége, hogy a szavakból valami messze megnyerőbb mondanót szőjön, mint amire az eredeti jelentésük alkalmassá teszi őket.

– Valamelyest – válaszolja az első férfi. Viseltes csizmáját ide-oda mozgatja a kopott macskaköveken, az elméje még mindig túlharsogja azt a gyengéd hangot, amely egyre csak biztatja, hogy fordítson hátat ennek az elátkozott küldetésnek.

– Nagyszerű. – A második árny zsebre dugja a kezét. – Bízom benne, hogy nem fogsz csalódást okozni.

– Nem ígérhetek semmit.

Kihúzza a kezét a köpönyege alól, és a hideg levegőben egy súlyosnak látszó erszényt lenget meg.

– Ebben elegendő pénz van ahhoz, hogy bárki úgy érezze, nem volt hiábavaló a fáradozása.

Az első férfi az erszény után nyúl, és már a benne lapuló ezüstök pusztasúlyától is összefolyik a szájában a nyál.

– Igen, ez megteszi.

– Nos – halkítja le a hangját a másik –, hitelesnek kell lennie, megértetted? Úgy kell csinálnod, hogy még én is higgyek neked!

Az első férfi halkán válaszol.

– Meglesz.

Bár egyre hevesebb harc dúl a fejében, mostanra már megtanulta, hogyan hagyja figyelmen kívül a káosz fülsiketítő lármáját, így most is ezt teszi. Mert semmi nem mentheti meg a sorsától. Még ez a meggyőző, kedves hang sem.

Az csuklyás idegen kurtán biccent, majd beleolvad az őt körülvevő árnyékba.

– Miért akarod ezt ennyire? – buggyan ki a kérdés a tépelődő alakból, mert végül mégiscsak úrrá lett rajta a kíváncsiság. Amíg a válasza vár, a kézzelfogható biztonság érzetét dédelgetve a mellkasához szorítja az erszényt.

Az árnyak, ezek a megbízhatatlan jelenések, mintha közelebb hajolnának, buzgón hallgatóznak.

A férfi a vállá felett veti hátra a pár szavas, halk választ.

– Minden kegyetlen cselekedet a szeretet szüleménye.

Ennek a ténynek felismerése már önmagában is képes arra, hogy a legvalószínűtlenebb szövetségeket hozza össze. Dacára a csuklyáknak és a jótékony homálynak, ez a két idegen még soha nem érezte magát ennyire láthatónak.

1. FEJEZET

Paedyn

Pércsepp fröccsen remegő lábam mellé, és összemocskolja a makulátlan márványpadlót.

Csak bámulom az élénkvrös foltot. Zúg a fülem, és elhomályosul a látásom.

„Ez méz. Ez csak méz.”

Vörös patakok kacsaringóznak végig a lábamon, olyan sebesen, hogy már idegesen előre-hátra hintázok a sarkamon. Vagy valójában a trónterem csak azért pörög úgy, mint az ujjamat fojtogató acélkarika, mert lassan kezdem felfogni, milyen sors vár rám. Pislogva pillantok a fényesre polírozott padlóra, amelynek felületéről pusztán egy lány üres porhüvely tükröződik vissza. Az arcán koszcscsíkok, úzótt tekintetét egy olyan jövő kísérti, amelyet még nem látott, és amelyről soha nem is gondolta, hogy valaha el fog jönni. A vállát súroló ezüstszínű fürtök ugyanolyan sápadtak, mint az arc, amelyhez tapadnak. Úgy ringatózik, ahogy akkor szokás, amikor az ember egy szerette cipőjére állva táncol. Két keze megbilincselve a háta mögött, összekaszabolt bőrből a vér szivárog.

Össze van törve. És rémült.

Most pedig férjhez fog menni.

„De ez nem lehet igaz. Mindentől megfosztottam. És ezért meg fog ölni. Muszáj lesz neki.”

A mellkasom hirtelen összeszorul, és a lélegzetem is a torkomon akad a szavak visszanyelt özönétől. Mert egész eddigi életemben mindig is a halálra készültem, mert rászolgáltam erre a végre. A pecsétes ujjbegyemtől kezdve, amelyről már mindörökké mások vére fog csepegni, egészen a zakatoló szívem fölé a gyengeségem jeleként vésett Á betűig ezt érzem.

A halál az egyetlen állandóság az életemben, olyan, mint egy régi barát, aki minden egyes sötét titkomból fegyvert kovácsol. Gyengének nevez, de én mindig csak azt hallom, hogy Átlagos. Azt mondja, kárhozott vagyok, de én ebből mindössze az eltökélt ígéretet hallom ki. Ő az, aki felé véres ujjam nyújtózik, mert az ő fenyegető közelségéből tudok erőt meríteni.

Mostanra azonban nem maradt nekem más, mint a fülem zúgása és az ismeretlen fülsiketítő csendje.

– Paedyn.

A körülöttem sorakozó alakokkal együtt én is megdermedek. Ezzel az erővel akár árulónak is nevezhetett volna. Gyilkosnak. Átlagosnak, aki meggyengíti az Elit-királyságunkat. Mert az udvarban kizárólag ezeken a neveken szoktak emlegetni. Ilya egy emberként köpte felém ezeket a szavakat, mialatt díszmenetben a királyuk színe elé vonszoltak. És ezek jól összegzik rövid létezésem jelentéktelen voltát.

Lassan felemelem a tekintetemet a vérem által a padlóra rajzolt mintáról.

„Ez méz. Ez csak méz.”

Fényesre suvickolt cipőkre vándorol a pillantásom, melyek fekete ragyogása összeolvad a sötét nadrágok szárával. Tekintetem feljebb kúszik a testhezálló szövet minden egyes varratán, mely elfedi az alatta rejlő erős test vonalát. Sürgetem a szememet, mely most megakad az övcsatján, mielőtt átsiklik a tenyerében ártatlanul heverő dobozra. Tudom, mi lapul ebben a bársonyskatulyában, a szemem sarkából látom a csillogását. Mégsem méltatom egyetlen pillantásra sem. Mintha ezzel megakadályozhatnám, hogy a fényesen csillogó béklyó elkerülhetetlenül megtalálja az útját az ujjamra.

Még feljebb emelem a tekintetemet, a gyűrött ingére. Követek minden egyes gombot, míg végül a pillantásom a nyakán és az azt körülölelő galléron állapodik meg. Még nem néztem meg teljesen az arcát, mióta a száját elhagyta az a bizonyos mondat.

„Feleségül foglak venni.”

Olyan, mintha visszakerültem volna a Próbákra, és újra a viadalt kísérő, ám annál semmivel sem kisebb kihívást jelentő színlelőjátشمát játszánám. Akkor sem voltam képes ránézni, mert nem akartam, hogy a király tekintetével találjam szemben magam.

Ám aztán megöltem azt az embert, aki a fia zöld szemében köszön most vissza. Edric Azer már csupán az elmém töredékeiben és a hozzá hasonlóan darabokra tört szívemben kísért. Erről gondoskodtam.

De még így sem tudom rávenni magam, hogy Kittre nézzek.

Ég a torkom.

Lehet, hogy az, amit létrehoztam, még az apjánál is rosszabb.

– Paedyn. – A hangja megdöbrentően gyengéd, azokra az időkre emlékeztet, amikor ez még nem lett volna ennyire rendkívüli. – Nézz rám!

Nem ez az első alkalom, hogy ezeket a szavakat intézi hozzám olyankor, amikor makacsul kerülöm a tekintetét. Most azonban jóval több oka van annak, hogy nem fordítom felé a pillantásomat: a múlt, mely százszorta pusztítóbb, mint a hasonlósága ahhoz a királyhoz, aki megölette az apámat. És most már ott az árulás is. És ott a fájdalom. A múltból pedig nem könnyen feledkeznek meg a királyok, akik a történelmet írják.

A hangja ismerős színére azonban mégis felemelem a fejem, és tekintetem feljebb kúszik gyűrött gallérjáról, hogy összetalálkozzon az övével.

Zöld. Olyan, amilyen volt, és amilyen mindig is lesz. Rám néz. Állom a tekintetét. Egy apa nélküli bűnöző és egy fiú, aki örök életében próbált a sajátja kedvében járni. Pont olyanok vagyunk most is, amilyenek mindig is voltunk, és amilyenek mindig is leszünk.

A Dóm Arénában vívott küzdelem óta most először látjuk egymást igazán.

Megrándul a szája széle, ám ez a mozdulat mosolynak túlságosan baljós, rosszallásnak pedig túlságosan is kedves. Félelmet keltő ez az arc.

– Ilya jövődő királynéja senki előtt nem hajt fejet.

Szavai hallatán kiszárad a szám. Az udvar népe egy emberként hajol közelebb hozzánk, hogy jobban hallja. A hitetlenkedésük szinte tapintható, összekeveredik a fejük felett nehéz felhőként megülő értetlenséggel. Bizsereg a bőröm a több tucat szempár pillantásától, melyek a nyakamon lévő sebhelyet és a testemet bemocskoló vérnyomokat pásztázzák. Magukba szívják az Ezüst Megmentőnek ezt az új változatát, aki rövidre vágta

mindazt, amiről a nevét kapta. A rövid hajam nem igazán tudja elrejtetni előlük azt a meggyötörtséget, melynek nyomait olyan kirívóan viselem a testemen.

Az udvar népe száját tátja mindarra, amit csak össze tud csipegetni a megjelenéséből. Látnok vagyok, aki minden, csak nem valódi médium. Egy Átlagos, akinek valahogy sikerült túlélnie a Purgáló Próbátételeket, aki felségárulást követett el, és mégis itt áll előttük, élve, dacolva ennek minden lehetetlenségével.

Ez az a pillanat, amikor az agyam legsötétebb zugában meghallom a halál suttogásának visszhangját. Az énemnek ez a része már abban a pillanatban megbékélt az elkerülhetetlen végzetemmel, hogy megtanultam, mit is jelent ebben a királyságban, ha nincs semmiféle képességed. Most pedig királynénak nevez, de én nem hallok mást, csak nevetést.

Mert meglehet, hogy ez a sors még a halálnál is rosszabb.

– Vegyétek le róla a bilincset! – adja ki a parancsot a király mintegy könnyedén.

Elakad a lélegzetem a bőrömhöz érő bőrkeményedéssel ujjak érintésétől. Kai.

Képtelen vagyok uralkodni magamon, és felé kapom a fejemet. Nem tudok másra koncentrálni, csak az égető vágyra, hogy ránézzek.

De nem az ő szürke tekintetével akad össze a pillantásom. Nem, ez a szempár barna, amit elhomályosít az irántam érzett, leplezetlen gyűlölet. Ezek nem azok a szemek, amiket mindig keresek a tömegben. Nem ezek szoktak végigsiklani rajtam olyan hódolattal, amiben élvezettel fürdőzőm. Nem ezek a szemek számolták végig az orromon lévő összes szeplőt, és követték testem minden egyes rezzenését.

Elakadó lélegzettel állok az előtt a katona előtt, aki a pipacsmezőn levágta a bokámról a bilincset. Ő a felelős minden egyes csepp véremért, ami most elcsúfítja ezt a márványpadlót. Mozdulatai éppoly durvák, mint a keze, amivel most megrántja a csuklómra feszülő bilincset, még jobban felsértve a bőrömet.

Könnyek marják a szememet, pislogok, hogy valahogy visszatartsam őket. Finoman megrázom a fejemet, szembeszegülve a bensőmben egyre jobban elhatalmasodó gyengeséggel, és az árulkodóan remegő ajkamba harapok. Tekintetem végigpásztázza a termet, a testem remeg a

fájdalomtól, miközben őt keresem. Kétségbeesetten keresgélek az ismeretlen arcok tengerében.

Pokolba a színleléssel! Pokolba a bujkálással! Pokolba mindennel, ami nem ő és mi, és nem ez a pillanat, amikor annyira szükségem van rá.

De sehol sem találom. És most először azóta, hogy elloptam az ezüstjeit a Dézsmában, teljesen egyedül vagyok.

A zár kattan egyet. A bilincs kinyílik.

A földre hullik, csattanva landol a kövön és a szétfolyt véremben. A hangja végigvisszhangzik a díszes trónterem falain. A véglegesség hangja ez. És a szabadságé, aminek nagy ára van.

– Ez így már sokkal jobb.

Elfordítom tekintetemet a bábáskodó tömegről, és látom, hogy a király kedvesen mosolyog. Megdörzsölöm a kisebesedett csuklómat, és Kittet figyelem, aki felém nyújtja szabad kezét, míg a másikkal továbbra is a fekete dobzott markolja, amit továbbra is gondosan kerülök a tekintetemmel. Pislogva nézem a tenyerét, a jóindulata megnyilvánulását. Egyetlen érintés választja el csupán az árulót a jövődő királynétól.

Amikor a királyra téved a pillantásom, ő megnyugtatóan biccent egyet. A nézését azonban átjárja a figyelmeztetés: nekem ebbe a kérdésbe nincs semmiféle beleszólásom.

Így hát, amikor a sártól mocskos kezem hozzáér tintaftaltos ujjaihoz, hagyom, hogy közelebb húzzon magához.

Azon töprengek, hogy vajon neki is annyira nehezére esik-e megérintenie ezt a kezét, amely kardot merített imádott apja mellkasába. Nem is beszélve arról, hogy mennyire nehezére eshet gyűrűt húzni arra az ujjra, melyet nemrég még az atyja vére áztatott. Mintegy válaszképp vadul száguldó gondolataimra finoman megszorítja a kezemet. Vigasznak szánt gesztus ez, ám engem mégis sokkal jobban megrémít, mint bármely fenyegetés.

– Mi, ilyaiak úgy tartjuk, hogy évtizedekkel ezelőtt sikerült felülkerekednünk a Dögvésznek. – Kitt hangja betölti a tróntermet, megfontolt és ellentmondást nem tűrő, annyira ismerős, ahogy beszél, hogy tudom, ezt csakis az apjától tanulhatta. – És valóban, az erőnk a Dögvésznek köszönhető, de ez nem pusztán ajándék, hanem egyben arculcsapás is. Mert az Elitek megerősödtek abban a betegségben, amelyiknek el kellett volna pusztítania őket. Ők azok az Elitek, akik megvédték gyenge királyságunkat

a hódítóktól. Ők azok, akik a Purgáló Próbátételek alatt újra meg újra megmutatták erejüket.

Egyetértő morajlás hullámszik végig a termen, melyet büszke bólogatás kísér. A nyelvembe harapok, érzem, ahogy egyre duzzad bennem a düh, míg végül eléri és lángba borítja az arcomat. Nem vagyok több, csupán egy Átlagos, aki például szolgál a gyengeségre, és elszórakoztatja őket. Azért állítottak piederstálra, hogy aztán ujjukkal bökdöshessenek, és mutogathassanak rám, megalázhassanak és megszégyeníthessenek.

– De nem csupán az Elitek éltek túl a Dögvészt, ugye? – A kérdéstől lecsillapodik a nyelvem hegyére toluló harag, és kiszárad a szám. Az idő lelassulni látszik. Felé fordulok, és csüggök minden egyes ki nem mondott burkolt célzáson. – Nem, hiszen voltak Átlagosok is – folytatja higgadtan. – Ilyaiak, akiknek sikerült életben maradniuk, mégsem lettek különleges képességeik. És azok után, hogy éveken keresztül együtt éltek az Elitekkel, száműzték őket, és folyamatos üldöztetésnek voltak kitéve.

Izzadni kezd a tenyerében nyugvó kezem. Ám ezzel egy időben a testem elcsendesedik. Nem tudom megítélni, hogy itt most a halálos ítéletemre vagy a kegyelemre várok-e.

A király, az a Kitt, akit valaha jól ismertem, végighordozza zöld tekintetét az udvartartásán. Szőke haja kigöndörödik az aranyozott korona kacsakaringói között, és glóriaként ragyogja körül az arcát. Amikor megszólal, hangja megfontoltan csendül. Nyugodtan. Begyakoroltan.

– És ha azt szeretnénk, hogy ez a nagyszerű királyság fennmaradjon, vissza kell fogadnunk magunk közé az Átlagosokat.

Kis híján összecsukszom, de Kitt segít talpon maradnom. Mintha maga is számított volna erre a reakcióra, és csak azért fogott volna kézen, mert így akarta elejét venni, hogy összerogyjak a szavai hallatán. Elmosódnak körülöttem az arcok, kinyílnak a szájak, és kezek emelkednek a magasba tiltakozásképp. De én nem hallok semmit, nem látok semmit, nem tudok semmit, csak ezt az egyetlen pillanatot érzékelem, és a reményét annak a számtalan másiknak, amely talán ezután következik majd.

Kitt újra kinyitja a száját, és túlharsogja a zúgolódó tömeget és a fülzúgósomat.

– A megfelelő időben foglalkozom majd a meglátásaitokkal. De megnyugtató válaszokra szolgálnék most egy gyors magyarázattal. Amióta

elfoglaltam apám trónját, szembesültem vele, milyen végzetes állapotok felé sodródik Ilya. Az elmúlt pár hét során jóval többet tudtam meg a királyságunkról, mint bármikor előtte. – Fejével a tömeg felé biccentve folytatja: – Calum egy ideig a foglyom volt. Csupán az Ellenállás vezetőjét láttam benne, akit radikálisnak tartottam.

A szívem összeviszsa kalapál, és szememmel a termet pásztázom, míg nem egyszer csak...

Ott áll a tömegben. Elsőként sápadtszőke haját találom meg, aztán megpillantom a fürkésző kék szempárt is. Amint megérzi pillantásomat, lassan felém biccent. Összepréselem az ajkamat, hogy elfojtsam az arcomra kívánczóságot ragyogó mosolyt. Inkább csak fejben fogalmazom meg a hálát, tudván, hogy egész biztosan olvas a tornádóként száguldó gondolataimban.

Kitt tovább beszél, elfojtva a trónteremben fodrozódó mormogást.

– De minél tovább faggattam felségárulók cselekedeteiről, annál többet tudtam meg tőle a saját királyságommal kapcsolatban. A több évtizedes elszigeteltségnek köszönhetően forrásaink veszélyesen megfogyatkoztak. Határainkon belül már nem áll rendelkezésünkre elegendő hely a nyomornegyed növekvő népessége számára, és a nyilvántartásunk szerint az elmúlt évek során kétségbeesetten megcsappant az élelmiszerkészletünk is.

Ilya végzetének híre olyan könnyedén gördül le a király ajkáról, mintha a menekülésem óta eltelt minden egyes másodpercben az apjától örökölt kapott hibák listáját tanulmányozta volna. A gondolataim visszacikáznak ahhoz a pillanathoz, amikor a Tűzpusztában Kai képébe vágtam az igazságot arról, hogy mennyire törekény is valójában ez a királyság. Egész életemet a zsúfolt és éhes nyomornegyedben töltöttem. Számomra nem sokkoló, hogy a nyilvántartásokban is megjelenik az az ínség, amit én első kézből megtapasztaltam.

– Dor és Tando nem hajlandóak megosztani velünk sem az állatállományukat, sem a terményeiket, sem azt a tudást, ami segítene alkalmazkodni a Tűzpusztán való élethez. – Kitt az elhúlt tömeg felé kapja a tekintetét. – Nélkülük nem tudunk terjeszkedni, és nem jutunk elegendő ételhez sem. Izram Zátonyos-tengere az évek során egyre alattomosabbá vált. Még a benne élő halak is elkerülik a partjainkat. – A hangja egyre komorabb, de én csüggek minden egyes szaván. – Ha nem nyitjuk meg határainkat, és

engedjük meg az Átlagosoknak, hogy újra közöttünk éljenek, Elit-királyságunk el fog bukni. – Kiáltások áradata duzzad a teremben, ám a király pusztá érzévekkel szab neki gátat. – Ennek ellenére a környező városok nem hajlandóak kereskedni velünk, amennyiben megmaradunk Elit-társadalomnak. Amikor apám három évtizeddel ezelőtt megkezdte a Tisztogatást, Ilya megszakított minden kapcsolatot Dorral, Tandóval és Izrammal. Ezzel őket ugyanúgy megfosztotta a mi forrásainktól, mint minket az övéiktől, és ezt a megtépzott viszonyt nem lesz könnyű helyreállítani. Ezek a királyságok mostanra nem sokat törődnek az Elitekkel.

Melegség kezd szétáradni a mellkasomban. Annyira idegen az érzés; eleinte szinte fel sem ismerem, hogy ez nem más, mint a remény. Hiszen én már megtapasztaltam, mennyire ellenséges tud lenni Dor, és hogy mennyire gyűlölik ott az Eliteket. Nem az erejük miatt, hanem azért, ahogy azokkal bánnak, akik nem rendelkeznek ilyennel. És a több évtizedes ön-elégült elzárkózás után Ilyának nyomatékosan ki kell mutatnia jó szándékát, ha elő akarja segíteni a békét.

Újra megtántorodom.

A jó szándék jele pedig bizony én vagyok.

Kábán és bénultan fogadom a számomra kiszabott sorsot. Átlagosként az egységes Ilya volt minden álmom netovábbja. Hogy olyan otthonom legyen, ahol a pusztá életben maradásért nem kell tovább megjárnom, hogy más vagyok, mint ami. De a kötekedő, szkeptikus énem azt hajtogatja, kizárt, hogy Kitt valóban ezt akarja. Hiszen az apja minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy írmagját is kiirtsa az Átlagosoknak.

– Ami pedig Paedyn Grayt illeti... – A nevem hallatára felriadok, és újra itt találom magam a nyugtalanító valóságban. – Felségárulása nem az, aminek látszik. Frigyünk lesz a békeajánlatunk a környező királyságok felé. Ez a gesztus megmutatja az Átlagosoknak, hogy visszavárjuk őket Ilyába, és arra bátorítja majd szomszédainkat, hogy újra felvegyék a kereskedelmi kapcsolatokat a nyitott és befogadó Elit-királysággal. – Kitt ajka kényszeredett mosolyra húzódik. – A házasságunk lesz uralkodásom kezdetének és a valaha látott legerősebb Ilya történetének mérföldköve.

Minden egyes szavát ízekre szedem, cincálom a szótagokat, hogy megtaláljam a mondandója értelmét. Kitt felém fordul, és amikor kiveszi a gyűrűt a bársonydobozból, egy csapásra minden gondolat eltűnik a fejemből.

Egy szédítő pillanatig azt hiszem, hogy ő is hallja, amikor nagyot nyelek, és látja a szememben felbugyogó kétségbeesést.

De aztán a tekintete ellágyul, és meglátom a szemében a saját tükörképemet.

Az összes félelmem és bizonytalanságom is visszatükröződik pillantásában. Mert ő is ugyanezt érzi, sőt, ő talán még nálam is jobban. Mert a remegő kezében tartott gyűrű jelképezi mindazt, aminek a gyűlöletére nevelték. Ám ő mégis itt áll, és szembemegy imádott apja kívánságával, csak hogy megmentse a királyságot.

Így hát nem tiltakozom, amikor megfogja a bal kezemet. Hagyom, hogy lássa bennem a hajlandóságot, és ez elsimítsa az aggodalmát. Most rajtam a sor, hogy én legyek az az erő, amiről mindig is álmodtam, ami elhozza majd az új világot, még ha a király és az én indítékaim merőben különböznek is egymástól. Ő nem akar mást, mint hogy megmentse ezt a királyságot, kerüljön, amibe kerül, míg én pusztán az egységes Ilya reményében vagyok hajlandó neki adni a kezemet.

Én vagyok az áldozat, amelyért annyi Átlagos adta vérért és életét.

Én vagyok az erő, ami nekik nem adatott meg. A hatalom.

A gyűrű megremeg letöredezett körmöm felett. Kitt szeme néma beleegyezésemet kérve felém villan.

Életem minden eddigi pillanata ennek a mostaninak az előkészítése volt. A bátorság egyetlen, röpké másodpercéé.

Bólintok, mire felhúzza az ujjamra a gyűrűt.

2 . F E J E Z E T

Kai

Azt hittem, hogy mostanra már pontosan tudom, miben áll a kínzás. Ám akkor Kitt az ujjára húzta a gyűrűt.

Most már tudom, hogy a kínzás kézzel fogható. Ott csillog Pae napbarnított bőrén.

Nem is pislogok, úgy meredek a jelképre, amit az öcsém húzott fel az ujjára. Vakító. Végtelen. Ez a végzetem.

Félő, hogy zsibbadt ajkaim közül ki fog buggyanni a nevetés. Nem mint-ha Paedyn nem azt ígérte volna nekem, hogy ő lesz a végzetem, és ne lett volna már eddig is a vesztem. Ő a legpusztítóbb dolog, amire valaha is vágytam, és mégis az ujján csillogó gyémánt az, amibe bele fogok halni.

A szájtató tömeg résein át figyelem, pont úgy, ahogy hátralévő életem során fogom. Kénytelen leszek minden áldott nap őt szolgálni, de soha nem állhatok majd mellette. Mindig csak az árnyékában. Láthatatlanul, epekedve egy olyan lány után, aki előtt már jóval azelőtt térdre rogytam, hogy a királyném lett volna.

Kitt egy kisse félreáll, hogy az egész udvar jól láthassa a jegyesét. Rövid haja feje minden egyes lassú mozdulatánál végigrebben a vállán. Ezüst simítja a napbarnított bőrt, suhanva érinti a nyakán végighúzóódó sebhelyet, majd a végén villan egyet, akár csak egy kard éles pengéje. Kék szeme a tömeget fürkészi, sietősen és mégis bizonytalanul.

A helyiség mentén sorakozó márványoszlopok egyike mögé húzódom, és amióta ismerem, talán most először szándékosan kerülöm átható pillantását. Eddig mindig örömmel fulladtam volna bele óceánkék szemébe. Most képtelen vagyok átadni magam ennek az érzésnek. Így nem, ha nem ő a horgony, amivel együtt süllyedek a mélybe.

Kérdések repkednek a teremben, mindegyik csupa vádaskodás. Beleolvadok ebbe a káoszba, hallgatom, ahogy az alattvalók hangot adnak saját értetlenségemnek. Mert erre a rendelkezésre számítottam legkevésbé Kitt szájából. Aki még arra sem vette a fáradságot, hogy tájékoztasson a terveiről.

Megropogtatom a nyakamat, szabályosan érzem, ahogy a bennem fortyogó dühtől leolvad arcomról a Végrehajtó közönyös maszkja. Agyonnyomnak a teremben tartózkodók képességei, szinte könnyörögnek, hogy eresszem őket szabadon. A harag azonban túlságosan veszélyes érzélem ahhoz, hogy átadhassam magam neki. Eltompítja az érzéseimet, és annyira kielezi az Átvevő-képességemet, hogy a végén már nem érzek mást, csak a bőröm alatt lüktető erőt.

De mindezért nem okolhatok mást, csakis saját magamat. Én tettem ezt Paedynnel, én tettem ezt velünk és minden egyes pillanattal, amikor abban reménykedtem, hogy egyszer ő áll majd a középpontban, és mindenki követni fogja.

Én vagyok a szörnyeteg, aki levadászta. Én vagyok a bestia, aki kiszolgáltatta ennek a sorsnak. És tartok tőle, hogy ennél még rosszabb is leszek majd, ha egyszer már nem törekszem arra, hogy kiérdemeljem.

Egy férfi ordít a fülem mellett, és olyan ellenszenvesen hadonászik a kezével, hogy már az is megfordul a fejemben, hogy egyszerűen eltöröm. Sőt, még jobb lenne, ha kölcsönvenném a Tűzkeltő-képességét, és kielegetném a szájából az undokul lefetyelő nyelvét.

A férfi szerencséjére Kitt hangja túlharsogja a teremben visszhangzó ordibálást, mielőtt még valami elhamarkodott dologra vetemednék.

– Minden kérdéseket megválaszolom a hamarosan megtartott hivatalos gyűlésünkön. Azt követően pedig bejelentjük eljegyzésünket a környező királyságoknak.

Eljegyzés.

Mintha megnyílna alattam a föld. Miért nem maradhattunk ott a pipacsmezőn? Egész hátralévő életemben virágkoronákat fonnék neki, ha

hajlandó lenne rá, hogy a királyném legyen. Az én királyném. Nem Kitté. Nem Ilyáé. Az enyém.

Felé siklik a tekintetem, minden egyes mozdulatát követem a szememmel. Kitt elbocsátja az alattvalóit, és keze egyetlen intésével elhallgattatja a háborgókat. Ebben a pillanatban, ebben az egyetlen mozdulatban meglátom benne az apánkat. Mintha ő állna az udvar színe előtt, és Kitt nem lenne több az árnyékánál.

Ez nem ugyanaz a király, akit két héttel ezelőtt itt hagytam.

Ez a király összeszedett és higgadt, és tökéletesen tudatában van minden egyes mozdulatának.

De ahogy azt már megszokhattam, a pillantásom visszavándorol Paedynre, aki átvág a termen, egyenes háttal, tekintetét a helyiség túlsó felén tornyosodó ajtók mellett várakozó szolgálólányra szegezve. Minden lépését gúnyos megjegyzések kísérik. Tucatnyi vizsgáló arc veszi körbe, amik másodpercről másodpercre egyre jobban felbátorodnak. Már azelőtt mozdulok, hogy az egyik férfi az útját állná.

Elég közel hajol hozzá ahhoz, hogy alattomban az arcába suddoghassa gonosz megjegyzéseit, és nem kerül el a figyelmemet a szájából Paedyn szeplői felé röppenő nyálcseppek sem. Olyan erővel lököm félre a férfit, hogy elgondolkodom, nem egy Behemót képességét hagytam-e magamból a felszínre törni. Meggondolatlan lépésemnek köszönhetően most Paedyn és a nyilvánvalóan a sorsát kísértő férfi között találok magam. Léppek egyet előre, a pasas fölé tornyosulok, mit sem törődve azzal, hogy a tömeg hangosan felszisszen a jelenet láttán. Mert igazság szerint magasról teszek rá, mit gondol rólam ez az átkozott udvar. És dögöljek meg, ha a hírnevemen van még mit rontani.

– Ha csak még egyszer ránézel – vicsorgok rá –, szavamra, ő lesz az utolsó, amit látsz.

– Nem! – Paedyn hangja keresztülhatol tébolyodott gondolataim ködén, és teljesen átmos, mintha már a pusztában jelenléte elhozná számomra a megkönnyebbülést. Mellém lép, szemét le sem véve a mostanra már kísértetiesen sápadt férfiről. – Nem – ismétli meg gyilkosan metsző hangon. – Én leszek az, aki gondoskodik róla, hogy ha még egyszer sértegetni mérészel engem vagy az enyémeiket, többet egy hang se hagyja el a száját. És én, az Átlagos leszek az, aki véget vetek az Elit-életednek.

Szikrázó szemekkel mered a férfira, teste minden porcikájából árad a félelmet keltő erő. A fülem cseng a trónteremre egy csapásra ráboruló csendtől. Minden szempár Paedynre tapad, minden áll a földig esik.

A jövődő királyném most hozta meg első rendelkezését.

A keze olyan rettenetesen remeg, hogy az az átkozott gyűrű mindjárt lecsúszik az ujjáról.

Követem a kétszárnyú ajtón keresztül, ahogy elmenekül a trónterem fojtogató légköréből és a pusmogó udvari néptől. Paedyn szaporán lépdél a fényűző termeken keresztül. El tudom képzelni, mennyire ide nem illő látványt nyújtunk ezek között a smaragdzöld cirádák között. A félmeztelen, bekötözött Végrehajtó és a király vérfoltos, sárral borított jegyese.

– Paedyn – szólítom, és megnyújtom a lépteimet. Ezzel csak azt érem el, hogy farolva befordul a következő sarkon. Sóhajtok egyet, és újra próbálkozom. – Pae, várj!

Hirtelen megáll. Reszket. Még ilyen távolságból is látom, hogy remeg a válla, és hallom, ahogy kapkodva veszi a levegőt. Tenyerével megtámaszkodik a falon, hogy összeszedje magát, és már újra kiáltanék neki, amikor váratlanul egy ember sokasága árasztja el a folyosót.

A francba!

Gyorsan ki kell találnom, hogy juttatom ki innen Paedynt, mielőtt az egész udvar végignézi, ahogy a jövődő királynéjuk levegő után kapkod a folyosón. Mert a Dögvészre mondom, a pánikrohamát egész biztosan a gyenge, Átlagos vérenek tulajdonítanak.

Megpillantok egy ajtót abban a falban, amelynek Paedyn támaszkodik, és hirtelen ötlettől vezérelve cselekszem.

– Jól van, akkor viszlek – mormogom, aztán a lába alá nyúlva felkapom, a teste többi részét pedig átvetem a vállamon. Ezzel sikerül magamra irányítanom a figyelmét. Mintha csak felébresztettem volna az alvó oroszánt.

– Mi a fene...? – ficáncol a kezeim között, és körmét a meztelen hátamba mélyeszti. – Azonnal... tegyél... le!

Az ajtó felé veszem az irányt, nyomomban hangok áradata.

– Csábító a gondolat, de pillanatnyilag túlságosan lefoglal, hogy megmentsem a seggedet. – Nem láthatja a szám sarkában ránduló mosolyt, de biztosra veszem, hogy kihallja a hangomból, amikor folytatom: – És ha már a seggeknél tartunk. Hogy tetszik a látvány, Gray?

– Émelyítő – vakkantja.

Kivágom az ajtót, és belépünk.

– Tudod, látom ám, hogy megmozdult a bal lábad, ugye?

Érthetetlen motyogással reagál valamit árulkodó végtagjára, mielőtt kis híján bevágja lelógó fejét, amikor bezárom magunk mögött az ajtót.

Az aprócska helyiségre teljes sötétség borul.

Gyengéden leteszem magammal szemben a padlóra. Érzem, hogy a lélegzete csiklandozza a bőrömet. A kezem elidőzik teste körvonala felett. A bőrkeményedéseim beleakadnak az inge vékony anyagába, és felhúzzák a ruhát, amikor a tenyerem felcsusszan a csípőjén. Nem tudom kivenni alakját ebben a fullasztó sötétben, így hát kénytelen vagyok minden porcikáját kitapogatni.

A hangja elfúló, amitől csak még jobban szorítom.

– Hol vagyunk?

– Feltehetőleg egy használaton kívüli seprútárolóban – mormogom. – Mert azt csak nem hagyhattuk, hogy az egész udvar tanúja legyen a jövődő királyné összeomlásának, ugye?

Ugratásnak szántam ezt a megjegyzést, de a szavak szinte átrobannak az ajkaim között, maróan és keserűen. És rögtön meg is bánom őket, amikor megérzem, ahogy a teste megremeg a tenyerem alatt.

– Hé! – mondom gyengéden, és megrántom az inge szegélyét, amitől nekem tántorodik. – Beszélj!

Minden egyes dübörgő szívverését érzem a mellkasomon. És ettől egy csapásra csődöt is mond a próbálkozásom, hogy eltereljem a figyelmét. Kezd újra összezuhanni, a hangja elcsuklik, a higgadt álarca repedezni kezd.

– Én... én erre képtelen vagyok. Nem akarom megtenni. – Feje minden erőteljes rándulását érzem. – Kész voltam rá, hogy meghaljak. Készen álltam rá, hogy te legyél az utolsó, akit életemben látok, erre most...

– Ne mondj ilyeneket! – nyögöm ki, hogy elhallgattassam, mielőtt megfogalmazhatná egy újabb félelmemet. – Azt soha nem hagytam volna. Megígértem, hogy mindent rendbe hozok, és így is fogok tenni.

– Ezt? – A nevetése nem több reszelős hörgésnél. – Kai, ez itt már nem élet-halál kérdése. Ez itt... – Amikor elakad a lélegzete, tudom, hogy remegő ujjával végigsimít a gyűrűn. – Ez itt már a „míg a halál el nem választ”.

És újra felüti bennem fejét a harag, hullámokban zúdul rám. Mert úgy volt, hogy Paedyn az én halálom lesz, nem pedig más élete. Úgy volt, hogy ő lesz az, akit ezen a világon imádni fogok, és akihez a következőben sietek majd. De most hozzábéklyózzák egy királyhoz, én pedig nem leszek számára más, mint a szolgálatára álló gyilkos.

Tapogatózva a keze után nyúlok, kétségbeesetten próbálom fogni és tartani, amíg csak tehetem.

– Koncentrálj erre a gyűrűre! – unszolom, megforgatva a hüvelykujján lévő ékszert. – Az apád gyűrűjére, ne az öcsémére! Forgasd az ujjadon, ahogy szoktad, amíg ki nem talállok valamit! Tereld el a figyelmedet!

Érzem, ahogy egy halovány, gúnyos horkantás remeg végig a testén.

– De ez nem az apám gyűrűje. Igazából nem. – A hangja megremeg a szavak súlya alatt. – Minden, amit az életemről eddig tudtam, hazugság. Most pedig azt várják tőlem, hogy olyan mellett éljek, akiről azt hittem, holtan akar látni?

Megrázom a fejem, és nem tudom, hogyan segíthetnék neki feldolgozni azt, hogy váratlanul kellett megtudnia, hogyan lett Adam Gray lánya. Hogy nem az ő vére, hanem a szerencsének és egy idegen ridegségének köszönhetően lett a gyermeke. Haszontalannak bizonyulok, amikor arra kerül a sor, hogy kigyógyítsam ebből a zavarodottságból, ebből a fájdalomból.

– Én ezt az egészet nem értem – folytatja kapkodva. – Mostanra már halottnak kellene lennem. Ebben az egész Dögvész sújtotta királyságban kivétel nélkül mindenki holtan akar látni, nem pedig a trónon. – Belesóhajt a sötétségbe, a lehelete végigsuhan a bőrömön. – De Kittnek igaza van. A királyságok nem fognak ilyával kereskedni, amíg nem fogadjuk vissza az Átlagosokat. Magad is láttad, mennyire gyűlölik az Eliteket Dorban. – Érzem, hogy gyorsan megrázza a fejét. – Mindenkinél jobban vágytam egy egységes Ilyára, még ha a király csak vonakodva döntött is így. De...

– De az Elitek nem fogják egykönnyen elfogadni, hogy egy Átlagos a királynéjuk – fejezem be helyette a mondatot. – A pokolba, még annak a gondolatát sem emésztik meg, hogy az Átlagosok szabadon éljenek Ilyában!

Egy másodpernyi csendet követően ömleni kezdenek a szavak a szájából, amit most ugyan nem láthatok, de kívülről ismerem a formáját.

– Azt hittem, hogy Kitt becsavarodott. Azt hittem, hogy gyászol, és dühös. – Reszketeg sóhajtás. – Azt hittem, hogy rád fog parancsolni, hogy döfj kardot a szívembe, amint beteszem a lábamat a trónterembe.

– Én is azt hittem – mormogom. – És készen álltam rá, hogy keserű csalódást okozzak neki.

A hangjából kicsendülő fájdalomra összerezzenek.

– Kai...

– Pae, fogalmam sem volt róla, hogy erre készül. – Mocskos ujjak túrnak a kócos hajamba. – Az elmúlt években nekem volt némi fogalmam arról, micsoda zűrzavar uralkodik Ilyában. De ennek szimplán az az oka, hogy több időt töltöttem a nyomornegyedben, mint bárki más, aki a kastélyban él. A Tűzpusztában, amikor arról beszéltél, mennyire kevés itt a föld és az élelem, csak megerősítetted azt, amit már egyébként is gyanítottam. De arról fogalmam sem volt, hogy ennyire borzasztó a helyzet.

Érzem, hogy a hüvelykujján lévő gyűrűt forgatja.

– Azt mondtad, hogy amikor itt hagytad Kittet, nem volt önmaga – kezdi bátortalanul. – Hogy gyászol. És hogy az emberek arról pusmognak, megőrült. – Az ezt követő szavak mintha az agya távoli zugából előrángatott gondolatok lennének. – Akkor mi változott meg?

– Nem tudom. – Gondolatban visszarepülök a Kitt íróasztalát elborító papírhalomhoz és a közöttük matató foltos kezekhez. – Nem tudom.

Egy hosszú pillanatig csak a sötétség beszél helyettünk, felduzzad körülöttünk, és tompa morajlásával tölti meg a fülünket, mígnem aztán újra megrántom az inge szegélyét.

Paedyn hozzám simul, és ez az érzés maga a megváltás. Egészen addig, amíg halkan azt nem mondja:

– Nem tudom, túléltem-e ezt.

– Ennél rosszabbakat is túlélte már – emlékeztetem szigorú hangon. – Ráadásul szemmel láthatóan az sem okozott neked problémát, hogy lerendezd azt az embert a trónteremben.

– Ahogy neked sem – vág vissza, és tökéletesen magam elé tudom képzelni a szavait kísérő acélos tekintetét. – De nem kell, hogy te vívd meg helyettem a csatáimat.

– Jaj, kedvesem – mormogom –, tudom én azt. De ha én leszek a Végrehajtód, akkor jobb, ha hozzászoksz ehhez!

Esdeklően megrázza a fejét.

– Nem vagyok én senki királynéja.

– Valóban így gondolod? – Az ujjaim rátalálnak az arcára, aztán végigkövetik orra vonalának lágy esését. – Akkor neked fogalmad sincs róla, mekkora hatalmad van felettem.

– Hercegem, úgy tűnik, megfeledkezel róla, hogy nekem nincs semmi-féle hatalmam. – A szavainak éle van. Mintha a lélegzete karddá változott volna, amit most végighúz a nyakam vonalán.

– Akkor légy te a gyengeségem!

– Ugye tudod, hogy az öcséd menyasszonya vagyok? – suttogja az ajka veszélyesen közel a fülemhez.

Nagyot nyelek, és mereven azt felelem:

– Egyelőre.

– Örökre – zihálja. – Nem hinném, hogy ebből van kiút. És ha mindaz, amit Kitt a trónteremben mondott, igaz, akkor Ilya és az Átlagosok jövője a tét.

Lehajtom a fejem, amíg össze nem ér a homlokunk.

– Túl önző vagyok ahhoz, hogy ilyen könnyen elengedjelek.

– Akkor színlelj!

A hüvelykujjam lassan végigsiklik az alsó ajkán.

– Ez azt jelenti, hogy minden alkalommal, amikor meg akarlak érinteni, be kell rángatnom téged egy seprűtárolóba?

Játszadózom vele, igyekezve figyelmen kívül hagyni a szavak keserű utóízét. Nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy ez a sorsa, de a félelem mégis körülfon, és összeszorítja a mellkasomat, még most is, amikor ugratom. Mert ha valóban Kitté lesz, én életem végéig siratni fogom.

Így hát elterelem a figyelmét. Irányt váltok. És csak még jobban vágyom őt, felkészülve rá, hogy esetleg ez az utolsó alkalom, amikor még megtehetem.

Hallom, ahogy egy halvány mosoly utat tör magának a hangjában.

– Nem is lenne szabad megérintened.

– De te megparancsolhatod nekem – felelem vontatottan. – Ez esetben egész egyszerűen csak az utasításodat követném.

Elfúló nevetésének hangját megpróbálom mélyen az emlékezetembe vésni.

A nyakam köré fonja a karját, bennem pedig felmerül a kérdés, hogy vajon őt is így fogja-e ölelni.

Orrával megérinti az enyémet, és magamban azért rimánkodom, hogy soha senki másét ne pöckölje meg.

Ajka épphogy csak súrolja az enyémet, amikor kivágódik az ajtó.

3. FEJEZET

Paedyn

– Ez nem az volt, aminek látszott.
Halk sóhaj. Egy biccentés, amitől ugrálni kezd a feje tetején laza kontyba fogott haja.

– Ahogy már mondtam, nem tudom, minek látszott, mert én nem láttam semmit.

– Ellie – fortyanok fel bosszúsan. – Pontosan tudod, mit láttál.

A füle mögé simít egy elszabadult hajfűrtöt, mintha ezzel el tudná terelni a figyelmet a szája sarkában bujkáló mosolyról.

– Én csak egy seprűért mentem, és szereztem is egyet. – Mintha csak az ártatlanságát kívánná hangsúlyozni, a magasba emeli az említett eszközt, és folytatja útját a folyosón. Én a nyomában loholok.

Hálás vagyok az általa diktált gyors tempóért, amitől egymásba mosódnak a mellettünk elhaladó arcok, és ami lehúti kicsit kipirult arcomat. Az agyam nem hajlandó semmire másra, csak újra meg újra lejtssza nekem a pillanatot, amikor kivágódott az ajtó, ami mögül az egymásba gabalyodott jövőendő királyné és a Végrehajtó bukkant elő. Szétugrottunk ugyan, de már csak azután, hogy Ellie barna szeme elkerekedett a látványtól.

És mégis... Az ajkam szélén mosoly táncol. A kezemmel fojtom el, mielőtt még esélye lenne szétterjedni az arcomon. Mert minél többet me-rengek azon a szégyenletes pillanaton, annál viccesebbnek találom. Sőt, valójában az egész életem romokban hever, én pedig nem tehetek mást,

mint hogy bámulom a tenyeremben tartott szilánkokat, és kacagok. Már a tükörbe sem merek belenézni, mert csak a hibáim mozaikja, a bőrömbe vésett tragikus események lenyomata és a rám váró nehézségek baljós árnyai bámulnának vissza rám.

Tehetetlenül. Apátlanul. Adena nélkül. Már ezeket is csak nagy kín-nal-keservvel voltam képes túlélni, de végül mégis ez az ujjamon lévő gyűrű lesz a vesztem.

Fuldokló kacaj szökik át ujjaim gátján, elég hangosan ahhoz, hogy Ellie aggodalmas pillantást vessen rám a válla felett. Vakon haladok a nyomában azon a kastélyon keresztül, amelyikről mindig is azt gondoltam, leg-feljebb a börtönöm lehet. A szépen megmunkált karikát birizgálom, ami egy másik emberhez köt. Csillog a fényben, ártalmatlannak tűnik, mint egy szó, amit még nem élezett meg egy csípős nyelv.

Sok helyen el tudtam volna képzelni magamat, de a trón egészen biztosan nem szerepelt a listámon. Egy tömlöcben? Persze. Egy kard élén? Jó eséllyel.

Mert az Átlagosok nem szoktak uralkodni. Ők meglapulnak.

Jelen helyzetem komolysága újra arcul vág, amint befordulunk a sar-kon. A szolgálók megbámulnak. A rendfenntartók gúnyosan méregetnek. A torkomra forr a nevetés. A jövőm láttán a boldogság messzire menekül.

Mert én vagyok a megtestesült gyengeség. Egész Ilya gyűlöletének tár-gya. És bár most piederstálra állítanak, sőt, akár még az is lehet, hogy meg-mentem a királyságot, mégis örömmel letaszítanának onnan.

Ellie hirtelen megtorpan az egyik ajtó előtt, én pedig kis híján felnyár-salom magam a kezében tartott seprűnyéllel. Valahogy kényszerítem ma-gam, hogy gondolataimat visszatereljem a jelenbe, és a nyomában belépek a makulátlan helyiségbe.

Már vagy két lépést megteszek, mire rájövök, hogy ez semmiképp sem lehet ugyanaz a szoba, amelyikben a Próbatételek alatt laktam. Az elem tárulól látvány ugyanis szinte elképzelhetetlenül fényűző.

Tétován lépkedek a süppedős szőnyegen, tágra nyílt szemmel vizslatom a legnagyobb hálószobát, amit valaha láttam. A túlsó falon gazdag díszítés fut a magasba, körülölelve a boltíves ablakokat. Lágy fény árad be az üvegeken, a nap ujjaiával végigtapogatja a zöld szőnyeget, mintha csak engem keresne.

A jobb oldalamon az ágy már egymagában majdnem elfoglalja az egész falat. A virágos ágytakaróra árnyékot vet a felette feszülő, áttetsző

baldachin. Törtfehér színű íróasztal, fésülködőasztal és szőnyeg díszítik a helyiséget. Mindegyikük jóval nagyobb, mint azt egyáltalán lehetségesnek tartottam volna.

Lassan visszafordulok Ellie-hez.

– Milyen szoba ez, és miért mocskolom én be?

Halvány mosolyra húzza a száját.

– Természetesen ez a királyné lakrésze. Mármint az új királynéé. Az előző lakosztályban még mindig élénken él őfelsége Írisz királyné emléke. – Szavai hallatán görcsbe ugrik a gyomrom, és elsápadok. – Itt fogsz lakni. Remélem, hogy... Megelégedéssre szolgál?

– Hogy megleg... – Zavartan nagy levegőt veszek, mielőtt befejezném a papagáj módra elismételt mondatot. – Ellie, nem telt még el elég idő ahhoz, hogy máris elfelejtsd, ebben a kastélyban minden messze túlmutat az általam megszokott színvonalon.

A mosolya sokkal hamiskásabb annál, mint amire valaha képesnek tartottam volna.

– Igen, emlékszem még arra, amikor ismeretségünk első napján habozás nélkül megosztottad velem, hogy a szemétből másztál elő.

A szavai váratlan szomorúságától nagyot nyelek, aztán magamra erőltetnek egy halvány mosolyt.

Az Erődünk emlékére, amit Adenával összekukáztunk magunknak a nyomornegyedben, elfacsarodik a szívem. Rosszul leszek a gondolatra, hogy valaha is szemétnak tituláltam. Bár biztosra veszem, hogy az avatatlan szem számára valóban annak tűnhetett. Épp ezért is sikerülhetett érintetlennek maradnia annyi éven keresztül.

Most minden bizonnyal üresen áll. Hidegen és komoran Adena kisugárzása és fénye nélkül.

Hirtelen a nap, a homok és Adena összetört, véres testének képei villannak fel a szemem előtt. Nagyokat pislogva igyekszem elfelejteni utolsó, ziháló lélegzetvételének hangját és a vérszomjas ilyaiai lábának dobogását, ahogy körénk sereglettek a Dóm Arénában.

– Paedyn?

– Hm? – Felkapom a fejemet, és látom, hogy Ellie kedves arcára aggodalmas kifejezés ült ki. Nem is vettem észre, hogy a padlót bámulom. – Bocsánat, igen, minden nagy megelégedésemre szolgál.

Megköszörülöm a torkomat, és beljebb lépek a szobába. Ügyet sem vetek a bal oldali helyiségre, ami nagy valószínűséggel egy hasonlóan fényűző fürdőszoba lehet, mert hirtelen megakad a szemem valami sokkal érdekfeszítőbb dolgon, ami arra késztet, hogy megtorpanás nélkül haladjak tovább előre.

Alig pár másodperc alatt egy erkély előtt találok magam. Mint egy félkegyelmű, visszamosolygok Ellie-re a vállam felett, aztán kitárom az üvegezett ajtókat, és kilépek a széles kőparkányra.

A friss levegő, akár egy fésű foga, ujjával beletúr a hajamba, mialatt a lábam alatt elterülő szépséges látványban gyönyörködöm. A kert lélegzetelállító ilyen magaslatból. Virágágyások sora tekergőzik a kacskaringós, kővel kirakott utak mentén, minden egyes kanyarban újabb színrobbanást előidézve. És az egész közepén ott trónol a szökőkút, ahol lefröcsköltem Kittet, és bőrig áztattam...

„Kitt.”

A Próbák alatt mindössze ennyit jelentett nekem. Persze közben ő volt a herceg, ráadásul emellett még az apja tökéletes tükörképe is. De közben a barátom is volt. Egy barát, akit elárultam. És akiről szentül hittem, hogy ezért meg fog öletni. Vagy valami még rosszabbat tesz velem.

Mostanra azonban valami még több lett számomra. Először a barátom volt, aztán az ellenségem, most pedig ő jelenti a jövőmet.

Beleborzongok a gondolatba és mindabba, ami mögötte lapul. Sarkon fordulok, és visszaindulok a szobámba – a királyné szobájába –, ahol Ellie türelmesen vár rám.

Bezárom az erkélyajtót, és olyasfajta könnyel dőlök neki, melyet már jó régóta nem érzek.

– Hol a királyné? Úgy értem, hogy az... az özvegy királyné.

Összerezzenek a szavaktól, amikbe belebotlott a nyelvem, de Ellie, ez a született angyal, már válaszol is, mielőtt még további mészárlást hajthatnék végre a magyarázkodásommal.

– Őt átköltöztették a kastély nyugati szárnyába. Ott az ispotály – világosít fel halkán. – De ha nem lenne beteg, akkor sem lakna tovább ebben a lakosztályban. Mivel, tudod, ez a királyné lakrésze, és...

Megkapaszkodom az ajtóban.

– És én leszek a királyné.

– Igen. – Megpróbálkozik egy halvány mosollyal. – És nagy megtiszteltetés a számomra, hogy én lehetek a komornád. Már természetesen csak akkor, ha te is úgy akarsz.

Bosszúsan felnevetek. Nagyon jólesik. Jó érzés, hogy végre valami más-tól rázkódik a testem, nem a fájdalomtól. Hogy valami más hang tör fel belőlem, nem a zokogás.

– Ellie, ha valóban én leszek a királyné, akkor gondoskodni fogok róla, hogy egy napot se kelljen többé dolgoznod.

– Ó, én nem bánom a munkát. Láss csak el feladatokkal! – tiltakozik szerényen. – Különben is, én szeretnék téged szolgálni.

Ajkaimat újabb nevetés lepi meg, de ez most jobban mar az előbbinél.

– Valóban? A történetek után is? – Közelebb lépek hozzá. – Hallottad a pletykákat. Valószínűleg még az igazat is.

– Biztosan megvolt az okod, hogy azt tedd, amit tettél – feleli halkan, de kerüli a tekintetemet.

A válasza úgy ölel körül, mint a megkönnyebbülés váratlan hulláma. Nagyot nyelek, félek a következő kérdésemtől.

– De te hogyhogy nem gyűlölsz, mint a többi ilyai?

Alaposan szemügyre vesz, jó hosszúra nyújtva a pillanatot.

– A többi ilyai nem ismer téged.

– És te igen? – kérdezem túlzott hirtelenséggel.

– Jobban, mint a többség. Sokat megtudsz arról, akit szolgálsz. – Azzal odalép a fésülködőasztalhoz, kihúzza alóla a hozzá passzoló ülőkét, és megpaskolja a puha kárpitot, jelezve, hogy menjek oda. – Na gyere, hadd hozzalak rendbe!

Engedelmeskedem. Mereven és bizonytalanul. Ahogy leereszkedem a párnázott ülésre, olyan, mintha visszatérnék a múltba. Egy olyan időbe, ahol még az volt a legnagyobb gondom, hogy túléljem-e a Próbákat és az ereimben csörgedező Átlagos-véremet. Egy egyszerűbb korszakba, amikor még nem csatlakoztam az Ellenálláshoz, és nem döftem a kardomat a korrupt király mellkasába.

Amiért ez lett a jutalmam. Egy korona a fejemre és egy királyság a nyakamba.

– Levágtad a hajadat – jegyzi meg kedvesen Ellie. A hangjában kíváncsiság bujkál. Meleg vízzel benedvesít egy törölközőt, és elkezd letörölni a bőrömre száradt vért.

Épp az állkapcsom feletti makacs folton ügködik, amikor azt mormogom:

– Hosszú hajjal nehéz volt az életemért küzdeni.

Inkább ezt mondom, mintsem hogy bevalljam az elszomorító igazságot. Mert inkább nem gondolok vissza a hajamra tapadó vér emlékére, ami annyira borzalmas volt, hogy könyörögtem Kainak, vágja le. Mert még mindig elsápadok, ha ránézek, még mindig érzem, hogy ellepi gyilkos kezemet, és rettegek, mikor buggyan majd ki legközelebb egyik szerettem testéből. Bár ami a szeretteimet illeti, már nem maradt nagy választék. Ez a gondolat valahol szánalmasan megnyugtató.

Ellie-t figyelem, aki egy kecses kis olló után nyúl.

– Nem szeretnéd, hogy megigazítsam a végét? Kicsit egyenetlen...

– Nem! – csattanok fel. Aztán valamivel kedvesebben hozzáteszem: – De köszönöm. Szeretném, ha így maradna.

Ellie biccent, bár biztosra veszem, hogy majd belepusztul, hogy rákérdezzen heves tiltakozásom okára. És ha megtenné, még válaszolnék is neki. Bevallanám, hogy miért ragaszkodom a girbegurba hajvégeimhez.

Mindig én vágtam Adena frufruját, és az is így nézett ki.

Ezek az egyenetlen ezüst tincsek visszavisznek az Erődben töltött hosszú éjszakákhoz, melyeken levágtam Adena göndör frufruját, és egyedül csak a csillagok figyeltek minket. Mindig kuncogott, mert csiklandozta, ahogy girbegurba vonalban lenyestem a haját. Aztán nagyokat nevtünk, és egymást hibáztattuk a szerencsétlen végeredményért.

Most már soha nem lesz részem ebben az örömben. Így hát a saját egyenetlen hajammal kapaszkodom belé.

– Milyen volt? – kérdezi végül Ellie tágra nyílt szemmel. – Mármint a menekülés a Tűzpusztában?

– Magányos – mormogom. – Rémisztő.

Ellie lassan biccent, és a fülem mögé simít egy elszabadult tincset.

– Hát, jól áll neked ez a hossz. És örülök, hogy újra itt vagy. Biztonságban.

– Köszönöm – válaszolom halkan. – Engem legalább annyira megdöbent, mint az udvart.

– Igen, hallottam róla. – Hangjából kicseng fintorgása. – És nem állíthatom, hogy a személyzet jobban fogadta a híreket.

– Képzelem – mordulok fel. – Valójában az sem lepne meg, ha még a hét vége előtt megmérgeznének a konyhai dolgozók.

Ellie megrázza a fejét, de közben folyamatosan a bőrömet dörzsöli a törölközővel.

– Ő, azt nem merésznék. Most, hogy a király kijelentette, hogy te vagy a jövődöbelije.

„Kijelentette.”

Hát, ezt a szót egészen biztosan nem kötöttem volna korábban Kitthez. Viszont az öccséhez annál inkább... Pontosan tudom, milyen az, amikor a Végrehajtó jelenti ki, hogy az övé vagy. És azt örömmel fogadtam.

– Hát, ez roppant... megnyugtató – motyogom.

– Tudod, most már sokkal jobban van – teszi hozzá halkán Ellie. A tekintete végigköveti a nyakamon lévő forradást. Csak nagy nehézségek árán állom meg, hogy ne kezdjek feszengeni a szeméből sugárzó, egyértelmű aggodalom súlyától. De hála az égnek Ellie beszél tovább. – A koronázását követően alig lehetett látni. Visszavonult, bezárkózott a dolgozószobájába. – Közelebb hajol, és lehalkítja a hangját, mintha lenne bárki más is rajtunk kívül a helyiségben. – Kidobta az ételt az ablakon. A cselédek botlottak bele a maradványokba az udvaron. De hát ez várható is volt – folytatja nagyot sóhajtván. – Végül is az apját siratta. – A szememre téved a tekintete, de aztán villámgyorsan el is kapja. – És elég egyértelmű, hogy Calum látogatásai sokat segítettek neki. Őfelsége így első kézből hallhatta, mi folyik a királyságában, és nem csak a nyilvántartásokból nyerhetett betekintést a helyzetbe.

Lassan biccentek, még mindig próbálom összerakni a kirakós darabjait.

– Szóval Calum ment el hozzá? A dolgozószobájába?

– Hát, eleinte nem – helyesbít Ellie. – Napokig a tömlőben volt, ahol a Dögvész tudja, mit kellett kiállnia. De gondolom, Kitt látott benne valamit, amitől úgy döntött, hogy udvariasabb hangot üt meg vele – magyarázza a vállát vonogatva. – De tényleg ez minden, amit akár én, akár a személyzet többi tagja tud az egészből.

Még soha nem fordult elő, hogy egyszerre lettem volna ennyire megdöbbenve és ennyire kevésbé meglepve. De hát ez az ellentmondás feltehetően az egyetlen logikus reakció az életem elmúlt pár óráját tekintve. Mert bármennyire is reménykedtem benne, mégsem hittem el soha teljesen,

hogy Kitt hajlandó lenne olyan változásokra, amelyek szembemennek apja minden tanításával. És úgy tűnik, igazam is volt. A király nem áll teljes mellszélességgel az egyesült Ilya mellett, csak azt akarja, hogy a királyság fennmaradjon, bármi is legyen az ára.

Már-már képes vagyok ezen elmosolyodni. Hiszen ez végül is egy jó kiindulási alap.

Kittnek minden oka megvan rá, hogy gyűlöljön, amiért meggyilkoltam a zsarnok apját, de szüksége van rám. Együtt még a romlásnál is többetől menthetjük meg a királyságot. Eltörölhetjük az országot évtizedek óta sújtó szegregációt. Talán így, hogy Edric már nincs itt, hogy hazugságokkal traktálja a fiát, akit többé nem hajt az apja elismerése utáni csillapíthatatlan vágy, Kitt életében először képes lesz világosan gondolkodni.

Ha pedig Calum látja el tanácsokkal, és segít neki meglátnia az igazságot, akkor van remény. A Gondolatolvasó igencsak meggyőző tud lenni ékesszólásának, valamint annak köszönhetően, hogy mindig feszülten figyel a másokra. Vagy egyszerűen csak azért, hogy él a képességével, és képes átfésülni a gondolatainkat, valamint megfejtani, hogy érezzük magunkat, vagy mi jár a fejünkben, még azelőtt, hogy kimondanánk, amit hallania kell.

Az ágyra esik a pillantásom, ami mellett a földön ott hever az összes ingóságom. Nyilván egy vonakodó szolgáló hozta át a lakosztályomba a koszos csomagot. De igazából a benne lapuló napló az, amit mindennél jobban meg szeretnék mutatni Calumnak. És Kittnek.

Az apámat idéző papírköteg emlékére nagyot nyelek. Furcsa belegondolni, hogy az a férfi, akit valaha ismertem, pusztán egyetlen fonál volt az igazság szövevényében, amit most kezdek csak felgöngyöltetni. Nem sokkal ezelőttig Adam Gray nem volt más, mint az apám, egy Gyógyító, aki megtanított rá, hogy a kitartó megfigyelésnek és trenírozásnak köszönhetően hogyan maradjak életben. Akit aztán láttam meghalni. És az az egyetlen, pusztító pillanat egy olyan életbe taszított, amiről azt hittem, nem fogom túlélni.

Az apám volt az Ellenállás vezetője. Csakhogy a naplója alapján igazából nem is volt az apám.

Mivel már túl messzire kalandoztak el a gondolataim, visszafordulok Ellie-hez.

– És mi van az Ellenállás többi tagjával? Gondolom, párat elkaptak közülük.

Komoran megrázza a fejét.

– Utoljára annyit hallottam felőlük, hogy őket is a tömlöcbe vetették. De az még közvetlenül az utolsó próbatétel után volt, azóta pedig sok idő eltelt már...

Nem fejezi be a mondatot, hagy időt arra, hogy el tudjam képzelni mindazt a brutális módot, ahogy az életüket veszthették az azóta eltelt időben. Azon gondolkodom, vajon hány Ellenálló, hány Átlagos és őket támogató Elit esett fogságba aznap a Dóm Arénában zajló csatában. És vajon hányan haltak gyötrelmes halált azért, mert a többéves munka ellenére csődöt mondott a tervük.

Felálllok, és kitérek Ellie karja elől.

– Beszélnem kell Kitt-tel... A királlyal. – Megköszörülöm a torkom. – És Calummal.

Ellie elszörnyedve néz rám.

– De nem ilyen külsővel! – Elég hozzá pár másodperc, hogy újra úrrá legyen rajta a szégyenlősség. – Úgy értem, nagyon hosszú utat tettél meg, és pihened kellene...

– Azt hittem, hogy mostanra már rég halott leszek – szakítom félbe közönyös hangon. – Azt hittem, hogy kardélre hánynak, amint beteszem a lábamat a trónterembe. De nem így történt, és feltett szándékom, hogy kiderítsem az okát. – Komorabb hangszínre váltok. – Lehet, hogy már nincs sok hátra az életemből, szóval egészen biztosan nem fogom pihenéssel tölteni.

– Rendben – feleli halkán Ellie. – Akkor nincs pihenés. De meg kell fürödnöd, mielőtt újra a kastélyban mutatkozol.

Hát persze. Az egész létezésem lényege mostantól kimerül a látszatban.

Bólintok, és hirtelen már nem is tudok másra koncentrálni, csak a bőrömre száradt vérré. Felszabadító lesz ledörgölni magamról az életéért küzdő áruló utolsó nyomait is. Minden egyes vér-, verejték- és könnycsep-
pet, melyet ez alatt a rettentő utazás alatt ejtettem.

Elindulok a fürdőszoba felé, majd váratlanul megfordulok, és kibukik belőlem a kérdés:

– Hallottál valamit Lenny felől? Találkoztam vele... az utam során, de aztán elsodródtunk egymástól.

– Ja, igen. Hát az van... – kezdi, kitérve összeszűkült szemem pillantása elől. – Hát, ő igazából itt van.

– Tessék? – kiáltok fel elfúló hangon. – Hol van?

Ellie elindul felém, barna kontya minden egyes lépésére ugrándozik.

– Majd elmondom, miután megfürödtél.

– Ellie...

– Úrnőm. – Felvont szemöldökével hangsúlyozza ki a titulussomat.

– Rendben – fújtok bosszúsan, és újra a fürdőszoba felé veszem az irányt. Aztán színlelt vidámsággal és abszurd őszinteséggel szólok hátra a vállam felett: – De csak azért, mert a körmöm alá száradt vértől a végén még megbolondulok.